

Det skulde ikke vare længe, før hun begyndte at ane Grunden. Skønt Per i Løbet af Maaltidet tog flittig til Flaskerne, lykkedes det ham ikke at skjule sin Uro. Skraas overfor ham sad nemlig Nanny og morede sig kostelig med en anden Herre. Naturligvis havde hun sin Mand tilbords; men hun havde sørget for at faa en af sine Tilbedere, den forhenværende Kavaleriløjtnant, nu Assurance-agent Hansen-Iversen, anbragt ved den anden Side; og det var med ham, hun hele Tiden underholdt sig.

Engang imellem lagde hun dog Kinden kælent ned paa sin Mands Skulder i den tydelige Hensigt at holde ham skadesløs. Og Dyhring følte sig øjensynlig heller ikke brøsthølden men besvarede hendes Ømhedsytringer med en naadig Blinken.

Til Per saae hun derimod ikke. Forgæves ventede han paa et lønlig tilkastet, beroligende Blik. Han var og blev som Luft for hende.

At hendes Optagethed af Løjtnanten kunde være Forstillelse, et Skalkeskjul, den Tanke faldt ham vel nok ind, men den stillede ham aldeles ikke tilfreds. I Betragtning af, hvad der nys var forefaldet imellem dem, fandt han hendes Opførsel i høj Grad anstødelig. At hun var koket, havde han vel altid vidst; men at hun allerede var fuldkommen fordærvet, havde han dog ikke